

***Recorda sempre això* - Antoni Carrasco**

En els primers contes que va escriure, Anton Txékhov practicava la paròdia, la ironia, la metaliteratura, els finals amb sorpresa. És a mesura que va madurant que es desprèn de la faramalla i se centra en l'evocació enriquida d'escenes no concloents, el sentit de les quals ha d'endevinar el lector. No és agosarat situar en aquest solc *Recorda sempre això*, d'Antoni Carrasco (Santa Coloma de Farners, 1957).

El primer text, *Misteriosos habitatges*, és un conte ben girat, és a dir, una combinació orgànica d'observació, destil·lació i sintaxi. Quan estem llegint el segon, topem amb una paraula que ens fa intuir que, tot i que autosuficients, cadascuna de les peces fa la funció de capítol, ja que estan protagonitzades pel mateix personatge. Efectivament: ell, els seus pares, el seu passat -revelat de manera gradual, també per a ell mateix-, són els elements que tenen en comú les set escenes, des de la infantesa a la caserna fins al viatge amb el pare a Terra Santa, com un adéu desitjat i transcendental -i, doncs, decebedor.

Els millors capítols són els del descobriment del pare, de l'escurçament de la distància entre com el veu de petit i com el va descobrint a mesura que va creixent. L'estada amb la mare al balneari ens ajuda a fer-nos una idea de les ombres de la postguerra. El període en el servei militar posa en contacte dos mons oposats, el microcosmos casernari i la vida més o menys normal de l'exterior. En canvi els últims capítols prenen un aire de crònica, amb descripcions que es mengen la substància.

Recorda sempre això és un llibre situat en la frontera entre la creació basada en fets reals (i quins no hi són?) i les memòries no declarades (i què no és memòria?), que ve a ser el de la literatura sense impostures. La vida del protagonista és prou peculiar per impulsar-nos a anar girant pàgines, però també tan semblant a la nostra que ens obliga a interrogar-nos sobre nosaltres mateixos, com ho fan els miralls distorsionats.

Antoni Carrasco escriu a poc a poc i bé. Aquest és el seu tercer llibre i el segon de contes. Fa tres anys va publicar *La segona lluna*, que va obtenir el premi Casero de novel·la curta, i que també estava format per tres narracions independents que s'enllaçaven per projectar més llum sobre si mateixes, ja que l'important no són tant les cares com les figures geomètriques que dibuixen en la ment de cada lector.